

Ole Arntsens slektsforhold til beboerne på Alvenes

Som oppstillingen nedenfor viser, var Ole Mikal Arntsen fra Elenjord innerst i Mørsvikfjorden. Hans foreldre var:

Arnt Kristian Paulsen og Lene Bondesdatter, **Elenjord 6***

Barn:

1 Peder Zak.	5 Anne Birgitta 10/1 1852 (Mør. 36)
2 Ole M.6/3 1844 (Alv. NF 14)	6 Maren Joh.
3 Karl Benjamin	7 Jakob Andr.
4 Karen Marie	

Ole Mikal Arntsen var altså født i 1844, og i 1870 giftet han seg med Anne Oline Andersdatter fra Alvenes.

Hennes foreldre var:

Anders Mikal Andersen og Anne Sophia Bondesdatter, **Alvenes 11**

Barn:

1 Aron Mik.	8 Arent Ben.
2 Guline M. 13/10 1845 (13 + 16 Alv.)	9 Jens Elias 24/4 1859 (19 Alv.)
3 Anne Ol.	10 Karoline Per. Joh.
4 Ingeborg M.	11 Konrad Mik.
5 Anne Oline 13/7 1851 (Alv. 14)	12 Marine S.
6 Hans Olai	
7 Abigael Berg	

Ole Mikal Arntsen (6/3 1844 – 14/1 1921 og Anne Oline Andersdtr. (13/7 1851 – 11/7 1906)

Ole ble svigersønn til Anders og Anne Sophia som hadde en stor barneflokk. Anne Oline var nummer fem i denne flokken, og to av de andre, Guline og Jens, ble også boende i Alvenes.

Ole og Anne Oline var barnløse, men de fostret opp en gutt som døde på grunn av en skyteulykke da han var først i tenårene.

Guline Marie var først gift med **Edvard Didrik Sivertsen**, men han døde etter kort tid, like før sønnen **Edvard Didrik Andreas** ble født. Ni år seinere giftet hun seg med Johan Petter Hansen fra Sørfold. Fire av fem barn i dette ekteskapet vokste opp, men de dro til Amerika og bosatte seg der. Av Gulines barn var det altså bare Edvard som ble boende i Alvenes.

Edvard giftet seg med **Agnete Maria Eliasdtr.** fra Vinkfjord, og de fikk sønnene **Eivind og Hans**.

Anne Oline og Ole Arntsen var altså tante og onkel (inngiftet) til Edvard, og grandtante og grandonkel til Eivind og Hans. Dermed var det nært slektskap mellom disse to familiene.

Da Ole Arntsen giftet seg med Anne Oline, ble han svoger til hennes bror **Jens Elias**.

Jens Elias og Kristiane Henriette Pedersdtr. fra Sørfold giftet seg og fikk barna Albertine, Anders, Maren, Konrad, Peter, Julius, Berg, Ragnar, Olida og Gunhild.

I denne familien hadde Ole og Anne Oline altså mange nieser og nevøer.

*Forkortet gårdsnavn og nr. i parentes viser til Asbjørn Linds slektsbøker for Nordfold og Sørfold.

To av Anne Oline og Oles naboer var, som vi ser, deres nære slektninger, så dermed fikk Ole Arntsen sterk tilknytning til Alvenes.

Vi må ta med at Oles søster Anne Birgitta var gift med Søren Mortensens bror, Anders Benoni Mortensen. Disse bodde i Mørsvik, men vi må regne med at også gjennom denne forbindelsen fikk Ole tilhørighet til en annen av nabofamiliene i Alvenes.

Det er også sannsynlig at Ole og Anne Oline gjennom Agnete og Edvard hadde et spesielt nabo-forhold til Agnetes bror Jens Eliassen og hans familie, som også var naboer.

Vi ser at gjennom giftermål og slektskap innen og mellom de forskjellige familiene, ble naboene i denne lille grenda knyttet til hverandre i et nettverk av forbindelser.

Ole Arntsen var en velstående og vel ansett mann i bygda. I en utskrift av en offentlig utskiftningsforretning i Alvenes 28., 29., 30. august og 1. sept. 1890, kan en lese at Ole eide halvdelen av Alvenes. Han er nevnt som selveier allerede i 1875. Men i 1898 solgte han deler av eiendommen sin til naboer som hadde vært husmenn under ham.

I slutten av 1870-årene ble Ole innvalgt i herredsstyret i gamle Folden. 1. januar 1906 ble Nordfold eget herred, og han ble også et av medlemmene i dette herredsstyret. Her fikk han selskap av broren Karl. Det blir sagt om Ole at han var en fremtredende venstremann.

Ole Arntsen kom fra en politisk interessert familie. Han var sønn av bondeordfører Arnt Paulsen, Elenjord, som var ordfører i to perioder i gamle Folden. Når vi vet at svigerfaren Anders Andersen faktisk var den første bondeordføreren i Folden, skjønner vi at interessen hans for å drive politisk arbeid, var inspirert fra flere hold.

Olamarka er en av innmarksteigene våre. Det var alltid den siste teigen vi «slo av» i slåtta. Da pustet vi lettet ut, og vi spiste slåttegrøten. Som unger var det spennende når gresset var slått der huset til Ole hadde stått, for der kunne vi finne jordbær, og det gav næring til fantasien å gå rundt blant steinene fra grunnmuren og nede i kjellerropa og tenke på at der hadde det bodd en familie, som pappa og onkel fortalte små historier om.

Nå er det mange år siden jeg gikk rundt på Olamarka - og også dette området er i ferd med å gro igjen - men minnene fra den gang da jeg på varme sommerdager plukket markjordbær i hustuftene fra Anne Oline og Oles tid, vil fortsette å glede meg.

Arne Sivertsen